

Publicerad 2007-02-19 21:39 av fragments

Vi skulle göra ett skolarbete och fick en mening som skulle inspirera oss, och här är då min version.. Kanske inte nått lyckligt slut men men..

Svart!

Just när jag skulle gå till sängs ringde telefonen och jag kämpade mig upp ur sängen jag precis lagt mig i. När jag skyndade ut i hallen där telefonen stod var det svart, becks svart. Jag hade inte släckt än och det lyste i sovrummet så det var inte strömavbrott. Hur hade det kunnat släckas? Jag trevade fram till strömbrytaren och tände ljust. Telefonen ringde fortfarande och jag gick dit för att svara. När jag tog upp luren hade den som ringt lagt på och jag gick och la mig i sängen igen. Ville någon säga mig något så skulle de väl ringa igen. Jag somnade och sov en djup sömn.

Nästa kväll gick jag och la mig tidigare än vanligt, det var ju jobb nästa dag. Men precis när jag lagt mig i sängen så ringde telefonen och jag gick ut i hallen som jag visste säkert att jag lämnat flödande i lampornas ljus. Men det var mörkt, igen. Jag tände och svarade i telefonen, men det var bara en enformig ton som sa att ingen var på andra sidan tråden.

Detta fortsatte natt efter natt och jag provade allt, men det fortsatte. Jag gick och la mig tidigt och sent, jag släckte i hallen, men då tändes det istället. Jag blev räddare och räddare. Vad var detta? Det jag gjorde på jobbet försämrades och jag fick till och med en varning av chefen. De alldeles för få nätterna när inget hände drömde jag om det istället. Det tog över mitt liv och min psykiska hälsa blev allt sämre. Till slut orkade jag inte längre. Jag tog tjänstledigt från jobbet och reste till min bror, 47 mil från mig. Dagen jag kom fram packade jag upp och på kvällen satt vi vid öppna spisen och tittade in i brasan. Jag berättade allt för honom. Allt om helvetet jag haft. När vi slutligen gick och la oss kände jag mig lite bättre inombords.

Men det var inte slut för att jag reste bort, nej då. På nätterna ringde min mobil och när jag svarade hörde jag bara tunga andetag. Jag berättade detta för min bror och vi bestämde att vi skulle resa till mitt hus, tillsammans.

När vi kom hem till mig tog vi fram extrasängen och ställde den i mitt rum. Inget hände på några nätter så vi tänkte prova att låta honom sova i rummet bredvid mitt. Kanske var det äntligen över. Den natten vaknade jag av att jag kände mig iakttagen. När jag såg mig omkring i rummet såg jag en svart kontur gå ut i hallen och jag hörde en dörr öppnas och stängas. Det var bara min bror som kollade till mig, hoppades jag.

På morgonen gick jag raka vägen in i min brors rum och där låg han, tillsammans med massa blod. Jag skrek. Högt.

När polisen kom sa jag att jag inte visste något. De skulle tro att jag var galen, så jag var tyst.

Polisutredningen pågick och jag fick bo i min brors hus förutsatt att jag alltid hade mobilen på så att polisen kunde nå mig. Det var lugnt några nätter men natten innan min brors begravning vaknade jag mitt i natten. Jag hörde tunga fotsteg från hallen, och de kom närmare. Jag kröp ner under min säng och hade precis

hunnit under när dörren öppnades. Jag kände igen den tunga andhämtningen direkt och jag rös. Jag var så tyst jag bara kunde och började knappa in 112 på mobilen som jag tagit med under sängen. En röst hördes; ”112 SOS Alarm, vad har hänt?”. Jag var tyst, jag kunde ju inte prata. Då skulle han höra mig. ”Hallå? Är det någon där?” lät det lite för högt ur mobilens högtalare och ett fult grin var framför mig. Jag kollade rakt in i den mordiska blicken. Han skrattade djävulskt. Jag skrek så högt jag kunde och jag skakade av rädsla. Jag började backa ut från sängen för att jag kanske kunde fly.

Det fanns ingen väg ut. Mannen lyfte en stor kniv mot mig och jag backade men jag tog snart i väggen. – Äntligen träffas vi! Jag har bevakat dig, gått in och ut ur ditt hus med min nyckel. Minns du när din husnyckel var borta? Jag kopierade den! Du är ensam. Bara en usel karriärklättrare. Ingen man och inga barn. Inte ens en familj längre. Jag ska bespara dig ditt lidande, bullrade hans nästan demonliknande röst. Sen sved det till på halsen och jag kände något varmt rinna nerför min hals och sugas upp av nattlinnet. Jag föll.

Jag föll ihop på golvet och allt blev svart. Svart. Svartare än vad något någonsin varit. Bara svart.

Slut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren fragments med Poeter.se id #14481 innehar upphovsrätten